

idet den ærede Minister selv har udtalt ved 2den Behandling, at han ikke kunde tage Stilling til disse Forslag, da han ikke kendte dem, ikke havde faaet dem undersøgte og altsaa heller ikke den Gang kunde vide, om Undersøgelsen vilde bringe ham til at tage Stilling for eller imod. Den ærede Minister ved altsaa heller ingen Bested. Den ærede Ordfører har ogsaa erklæret, at han ved ingen Bested, han har ved 1ste Behandling udtalt — og jeg tror gentaget ved 2den Behandling, — at naar der opstilledes disse Jærnbaner, som bleve formerede i saa høj Grad ved 2den Behandling, havde de Udvalg eller de Mænd, der havde bestaaet sig med denne Sag, kun taget under Overvejelse, om man i det hele mente, at den paataente Vinies Retning og den paataente Vinies Anbringelse i den Ggn, der var Tale om, ikke kunde tænkes at krænte andre Interesser. Det var omtrent Ordene, i hvert Fald var det Meningen — jeg siger ikke, der er megen Mening i disse Ord for Resten, jeg i alt Fald ved ikke og er ikke rigtig klar over, hvilke „andre Interesser“ det er, der kræntes eller ikke kræntes ved dette. Meningen maa vel eller burde vel være den, at man havde dannet sig en Formening om, om det var nyttigt eller nødvendigt at anlægge Jærnbaner i de Ggne, hvor det er paataent, og om den Retning, man havde valgt, var rimelig. Men det er klart, at hverken den ærede Ordfører eller noget andet Medlem her i Salen i Virkeligheden kan have nogen bestemt Mening om, hvorvidt Retningen er rigtig valgt, eller hvorvidt den paagældende Ggn bør have Jærnbane, da man ikke tidligere har set eller hørt noget til disse Forslag, inden de nu paa en Gang forelaa paa Tingets Bord. Jeg skal herved ogsaa gjøre opmærksom paa, at disse Forslag om Jærnbaner i Virkeligheden behandles anderledes, end vi efter Grundloven skulde behandle Forslag, som foreligge for dette Ting, thi de saa kun 2 Behandlinger her i Salen. Jeg ved meget godt, at det kan ske paa den Maade, det er jo Ændringsforslag, der ere stillede, og for saa vidt er det rent formelt rigtigt, men reelt taget er det ganske sikkert ikke korrekt, at saa indgribende Forslag som Jærnbaneforslag behandles paa den Maade, at de opstilles som Ændringsforslag ved 2den Behandling, afgøres ved 3dje Behandling, der i Virkeligheden bliver en Andenbehandling, og saa gaa videre. Altsaa, jeg er ganske klar over, at den højterede Formand ikke har begaaet nogen Fejl, men ganske overensstemmende med Grundlovens Paabud om 3 Behandlinger er det ikke, at vi afgøre en saa vigtig Sag ved kun 2 Be-

handlinger. Men det er jo det mindste. Hvis man virkelig havde en Formening om disse Jærbaners Karakter, Væsen, Nytte, Nødvendighed o. s. v., maatte man vel kunne sætte sig ud over den Art Hensyn, men nu er Sagen den, at der er ingen, der ved noget om disse Baner, ingen uden maaste de ærede Forslagsstillere ved, hvor nyttige de ville være — og disse maaste heller ikke undtagen da for deres Valgkreds; thi det skal jeg villig indrømme, at der er et Ryttehensyn over for Kredse, som jeg paa ingen Maade overser, og som altid i parlamentariske Forsamlinger vil spille en ikke ringe Rolle. Men fra det Hensyn er det dog klart, at det høje Folketing ikke i Løbet af disse 3—4 Dage har kunnet danne sig en Anskuelse om Nødvendigheden af Jærnbaner, for hvilke der hverken foreligger Overflag, Planer, Kort o. s. v., eller nogen saaghyndig, nogen teknisk Bearbejdelse. Den ærede Minister har naturligvis heller ikke kunnet anfille noget saadant. Han tør i Spidsen for sine 27 Jærnbaner glad over i Lands tinget og haaber maaste der at komme til Anskuelse om, hvilke Baner han i den Maaned, vi rimeligvis have tilbage af Samlingen, vedblivende vil anbefale og hvilke ikke. Jeg siger: Et saadant Forslag, der er saa stødesløst affattet, saa ganske uovervejeth og saa uoverskueligt i sine Konsekvenser, kan jeg i alt Fald ikke give min Stemme ved denne Behandling. Og jeg kan det heller ikke af den Grund, at een Ting staar mig klar, medens jeg ellers ikke ved, hvad Forslaget betyder, og det er, at Forslaget lægger en ualmindelig Myndighed i den højterede Indenrigsministers Haand, og fra min Side er der ingen Grund til at give den højterede Minister en Tillidserklæring, som jeg ikke ser, han nogenstunde før har faaet. Jeg begriber meget godt, at det Flertal, den ærede Minister er Minister for, vil give ham en Tillidserklæring, det forstaar jeg ogsaa godt, at han har fortjent. (Afbrudelse af Indenrigsministeren). Nej, det skal jeg straks komme til, giv blot Tid et Øjeblik, saa skal jeg nok komme til, at det skulde være i Ændringsforslaget fra Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), den første Tillidserklæring skulde være nedlagt. Jeg siger, at det Flertal, for hvilket den ærede Minister er Minister, det Regeringsflertal, som sidder her i Salen, kan not have Grund til at give den ærede Minister en Tillidserklæring, men det have vi andre ikke. For dette Flertal er Indenrigsministeren jo efterhaanden, saa vidt jeg kan se, vokset op til et saa frodigt Træ, at han snart overskygger alle de andre Planter i den